Bóg pomaga czynić dobro

Biblia, modlitwa i wzrastanie w wierze • Dz 2:1–18; Ga 5:22–23

Myśl przewodnia

Bóg chce, abyśmy wzrastali w miłości, pokoju i cierpliwości.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Po odejściu Jezusa uczniowie spotkali się razem. Bóg obiecał im pomoc. Biblia mówi o Duchu Świętym.

W Jerozolimie uczniowie zaczęli odważnie opowiadać ludziom o wielkich dziełach Boga. Przybyli ludzie z różnych miejsc mogli ich rozumieć.

Biblia mówi również o miłości, radości, pokoju i cierpliwości. To piękne cechy, których uczymy się każdego dnia.

Biblia mówi, że Bóg pomaga ludziom czynić dobro. Kiedy okazujemy cierpliwość, życzliwość i pokój, życie staje się lepsze. Możemy dziś poćwiczyć jedno działanie: poczekać na swoją kolej i pomóc komuś, kto prosi o wsparcie. Każdy uczy się tego powoli.

Kiedy czekamy spokojnie na swoją kolej, dzielimy się zabawką albo pocieszamy smutnego kolegę, ćwiczymy życzliwe zachowanie.

Cele lekcji

- Rozpoznaje życzliwość jako dobre zachowanie.
- Wymienia jedną cechę owocu Ducha.
- Potrafi wskazać przykład cierpliwości.
- Potrafi odpowiedzieć: Jak można okazać życzliwość koledze?

Przebieg zajęć

Rozpoczęcie i pytanie — 3 min

Rozłóż przygotowane obrazki lub rekwizyty. Krótkim pytaniem nawiąż do doświadczenia dziecka, zachowując jego prawo do milczenia: Jaką pomoc obiecał Jezus uczniom?

Lektura i kontekst — 6 min

Przedstaw własnymi słowami sytuację opisaną w Dz 2:1–18; Ga 5:22–23. W Dziejach Apostolskich uczniowie otrzymują obiecane działanie Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy i głoszą wielkie dzieła Boże. Paweł wskazuje na cechy życia kształtowanego przez Ducha. Odczytaj krótki fragment z Biblii w wybranym przekładzie; pokaż postacie i wyjaśnij trudne słowa.

Rozumienie i rozmowa — 4 min

Zapytaj dzieci, co się wydarzyło, i pozwól odpowiedzieć obrazkiem lub wskazaniem. Podkreśl: Bóg chce, abyśmy wzrastali w miłości, pokoju i cierpliwości. Wyjaśnij jedno nowe słowo.

Ćwiczenie główne — 6 min

Na papierowym drzewku dzieci przyklejają trzy narysowane owoce z napisami „miłość”, „pokój”, „cierpliwość”. Przy każdej nazwie prowadzący podaje prosty przykład z życia. Zapewnij alternatywę dla ucznia, który woli nie uczestniczyć w wypowiedzi na forum. Dodatkowa wskazówka dla prowadzącego: Wskaż obrazek

przedstawiający cierpliwość lub pomoc.

Wniosek i przejście do domu — 3 min

Zapytaj: Jak możemy pokazać cierpliwość? Po odpowiedziach podsumuj myśl: Bóg chce, abyśmy wzrastali w miłości, pokoju i cierpliwości. Przekaż rodzinie zadanie: Przy posiłku opowiedzcie sobie o jednym życzliwym geście, który ktoś dziś wykonał.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Jak możemy pokazać cierpliwość?

Na przykład spokojnie poczekać na swoją kolej lub wysłuchać drugiej osoby.

Jaką pomoc obiecał Jezus uczniom?

Poproś o wskazanie odpowiedniego zdania lub wydarzenia w Dz 2:1–18; Ga 5:22–23. Jeśli tekst nie rozstrzyga szczegółu, powiedz to wyraźnie.

Co pomaga nam być cierpliwym?

Szukaj argumentu w badanym fragmencie oraz zastosowania odpowiedniego do wieku; nie wymuszaj osobistych zwierzeń.

Jak można okazać życzliwość koledze?

Na przykład zapytać, czy potrzebuje pomocy, i posłuchać odpowiedzi.

Pomoce dydaktyczne

- Biblia w wybranym przekładzie; dostęp do kontekstu badanego fragmentu
- wydruk karty pracy SM-G1-A-34
- kartki i przybory do pisania, kolorowania lub rysowania
- karty tematyczne albo rekwizyty bezpieczne dla wieku

Wskazówki biblijne i wychowawcze

- Dzieje Apostolskie i List do Galatów mają inne cele: wydarzenie Pięćdziesiątnicy nie jest listą obowiązkowych przeżyć; owoce Ducha są kategorią etyczną. Forma gramatyczna słowa „duch” nie rozstrzyga sama o kwestii osoby.
- Odczytaj najwyżej kilka zdań z wybranego fragmentu. Resztę opowiedz własnymi słowami i zakończ prostą czynnością. Unikaj sprawdzianów pamięci oraz trudnych scen.
- Udział w rozmowie i modlitwie jest dobrowolny. Dziecko może pytać, milczeć i zgłaszać wątpliwości.
- Dz 2:1–18 opisuje szczególne wydarzenie Pięćdziesiątnicy, wraz ze znakami, zrozumiałym dla słuchaczy świadectwem i odwołaniem Piotra do proroctwa Joela. Nie traktuj każdego szczegółu jako obowiązkowego wzoru przeżyć każdego wierzącego.
- Ga 5:19–26 zestawia uczynki ciała z owocem Ducha: miłością, radością, pokojem, cierpliwością, uprzejmością, dobrocią, wiernością, łagodnością i opanowaniem. Wersety dotyczą sposobu życia wspólnoty.
- J 14–16 używa określeń opisujących działanie obiecanego Parakleta (Orędownika/Pocieszyciela). Tradycje chrześcijańskie różnie wyjaśniają naturę Ducha Świętego; oddziel opis biblijny od twierdzeń ontologicznych i od argumentów opartych wyłącznie na rodzaju gramatycznym.

• Dary opisane w 1 Kor 12 oraz owoc opisany w Ga 5 to różne zagadnienia. Nie identyfikuj intensywnych emocji, podatności na sugestię ani niezwykłych zachowań jako pewnego dowodu działania Ducha.

• Dziecko nie musi mówić na głos ani wyjaśniać osobistych przeżyć. Używaj obrazków, prostych zdań i aktywności dobrowolnych.

• Nigdy nie twórz sytuacji, w której dzieci musiałyby wykazać „dar", wejść w stan wzmożonych emocji lub wyrazić prywatne przeżycie jako warunek przynależności.

• Dz 2 i Ga 5 opisują różne aspekty działania Ducha Świętego. W wnioskach doktrynalnych oddziel dosłowny sens tych fragmentów od poglądów późniejszych tradycji.

• RED. II: Dzieje Apostolskie i List do Galatów mają inne cele: wydarzenie Pięćdziesiątnicy nie jest listą obowiązkowych przeżyć; owoce Ducha są kategorią etyczną. Forma gramatyczna słowa „duch" nie rozstrzyga sama o kwestii osoby.

• Teksty do porównania: Dz 2:1–18; Ga 5:22–23; 1 Kor 12:4–11

Kontynuacja w domu

Nazwijcie jeden dobry gest, który wykonaliście dziś razem.